

Arrest

nr. 156 543 van 17 november 2015
in de zaak RvV X/ IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 maart 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 juni 2011 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13^{quinquies} – asielzoeker).

Op 13 juli 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 september 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 13 juli 2011 ontvankelijk.

Op 3 januari 2014 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ongegrond.

Op 14 februari 2014 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, voor de medische problematiek van hun minderjarige zoon.

De ambtenaar-geneesheer evalueerde de ingeroepen medische problematiek in zijn advies van 9 mei 2014.

Op 13 mei 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 14 februari 2014 ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 28 mei 2013 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 28 mei 2013, onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.05.2013 werd ingediend door:

*volgens pp: A, B (R.R.: [...])
[...]*

*volgens pp: A., V. (R.R.: [...])
[...]*

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds november 2010 ononderbroken in België zouden verblijven; zij in België tal van sociale relaties zouden hebben met Belgen en de toekomstperspectieven van betrokkenen in België zouden liggen en niet elders; zij zich tevens actief zouden hebben geïntegreerd in onze samenleving; betrokkenen zich snel zouden hebben aangepast en zij vaak Nederlands dienden te spreken met hun uitgebreide kennissenkring; zij cursussen Nederlands zouden hebben gevolgd; het gezin aanzienlijke inspanningen zou willen leveren om ook op economisch

gebied te kunnen meedraaien in onze samenleving en zij geen gebrek zouden hebben aan bereidheid om zich te begeven op de arbeidsmarkt; ook op sociaal vlak de familie zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een vrienden - en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou willen steunen en helpen en er zou verwezen worden naar de verklaringen van deze mensen die vol lof zouden zijn over betrokkenen; ze bij hen zouden overkomen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk zouden hebben nagelaten en waar onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen en Dhr. A. ter staving deelcertificaten van de module voorlegt, Mevr. A. ter staving een deelcertificaat van de module en een certificaat van de opleiding toevoegt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat hun kinderen van meet af aan hier naar school zouden gaan en er ter staving schoolattesten worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 29.11.2010, werd afgesloten op 09.03.2011 met de beslissing "Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 10.03.2011.

De duur van de procedure - namelijk minder dan vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkenen gedurende een bepaalde periode onder Ai hebben gestaan, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen steeds in procedure zouden hebben vertoefd, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen er zelf voor gekozen hebben om na het einde van hun asielprocedure dd. 10.03.2011 aanvragen artikels 9bis en 9ter in te dienen. Men kan redelijkerwijs niet inzien waarom dit element een regularisatie zou rechtvaardigen.

Betrokkenen beweren dat zij etnisch Albanezen van Kosovaarse nationaliteit zouden zijn. Betrokkenen zouden onmogelijk kunnen terugkeren naar Servië om daar een visum aan te vragen. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins -of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen halen aan dat de aanvraag artikel 9ter voor hun minderjarig kind Bl. nog steeds hangend zou zijn. Ze verwijzen naar de afwezigheid van afdoende (toegankelijke) medische zorgen voor de medische aandoening van hun minderjarig kind in het land van herkomst.

Er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene

kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen zoals eerder vermeld niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Bovendien werd hun laatste aanvraag artikel 9ter op 13.05.2014 negatief afgesloten.

Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen enkel gevaar voor de maatschappij zouden vormen, noch de maatschappij tot overlast zouden zijn en dat zij een blanco strafblad zouden hebben en zij op geen enkele wijze in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 16 juli 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 6 oktober 2014 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 6 november 2014 heeft de arts-adviseur een advies verschaft.

Op 12 november 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 6 oktober 2014 onontvankelijk waarbij hij toepassing maakte van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 12 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 12 november 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Bij arrest nr. 156 321 van 10 november 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 13 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Bij arrest nr. 156 322 van 10 november 2015 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van 12 november 2014 waarin hij de aanvraag van 6 oktober 2014 onontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiele motiveringsverplichting, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers lichten hun eerste en enige middel toe als volgt:

(i) Eerste schending

De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende. Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoeker opgeworpen omstandigheden m.b.t. de integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Terzake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een motivering van de Staatssecretaris terzake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kan per analogiam worden toegepast op huidige casu (eigen onderlijning):

« 3.1.3. Dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens CE, 6 juillet 2005, n° 147.344).

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations qui lui incombent, notamment en termes de motivation des actes administratifs. A cet égard, il importe de rappeler que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de chaque argument avancé à l'appui de la demande dont elle est saisie, elle comporte néanmoins l'obligation d'informer l'auteur de cette demande des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que d'apporter une réponse, fût-elle implicite mais certaine, aux arguments essentiels invoqués à l'appui de ladite demande.

3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis.

A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant: « Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation: en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE., 14 juillet 2004, n°133.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat.

Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen.

De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoeker aangehaalde omstandigheden terzake zijn integratie niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoeker aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende (lees: niet) geëxpliciteerd in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de door verzoeker ingeroepen omstandigheden (langdurig verblijf, integratie, taalkennis,...) "niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend" en dat "elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zijn".

Enige verdere duiding of toelichting waarom deze omstandigheden niet worden weerhouden, wordt niet verstrekt in de bestreden beslissing.

De Staatssecretaris beperkt zich in de bestreden beslissing tot het poneren van een principe, nl. dat elementen van integratie enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, doch laat na te verduidelijken waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten wat dan wél buitengewone omstandigheden zijn (bijv. door definiëring c.q. omschrijving van deze buitengewone omstandigheden), en waarom in casu de aangebrachte elementen niet voldoen aan deze notie van "buitengewone omstandigheden".

Het wordt niet geargumenteerd om welke reden de elementen welke de aanvraag ten gronde ondersteunen, niet eveneens zouden kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Er is verzoeker geen wettelijke bepaling, noch rechtspraak, noch rechtsleer gekend, welke stelt dat elementen die – in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet- ten gronde worden ingeroepen ipso facto (om reden dat zij ten gronde worde ingeroepen) dienen uitgesloten te worden als buitengewone omstandigheden welke de indiening van de aanvraag op Belgisch grondgebied kunnen rechtvaardigen. Waar de bestreden beslissing dit principe wel poneert, is de bestreden beslissing strijdig met art. 9bis Vreemdelingenwet en met de materiële motiveringsverplichting.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de ingeroepen elementen - zijnde de elementen van integratie, zoals de sociale relaties in België en hun toekomstperspectieven in het Rijk, het onderwijs van de kinderen, de medische situatie van hun minderjarig kind en de aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM - geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt in de bestreden beslissing eveneens gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De Raad kan verzoekers dan ook niet volgen waar zij beweren dat de gemachtigde “op geen enkele wijze” zou verduidelijken of “geen enkele argumentatie” zou ontwikkelen waarom de door verzoekers opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, beperkt de bestreden beslissing zich niet tot de overweging dat de door verzoekers aangehaalde omstandigheden “niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”, maar stelt deze vooral dat de aangehaalde elementen niet verklaren waarom betrokkenen de aanvraag niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt door de gemachtigde wel degelijk verdere duiding gegeven waarom de omstandigheden niet worden weerhouden.

In tegenstelling tot wat verzoekers beogen, kan de Raad geen “analoge” redenering aanvaarden met het arrest van de Raad waarnaar verzoekers verwijzen, nu het desbetreffende arrest in de eerste plaats een beroep behandelde tegen een beslissing van verweerder waarin de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard, terwijl in de thans bestreden beslissing een aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd bevonden. Bijkomend stelt de Raad vast dat *in casu* de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een eenvoudige principiële stelling, afgeleid uit een arrest van de Raad van State, maar wel degelijk een beoordeling heeft gemaakt van de situatie zoals werd ingeroepen door verzoekers in hun aanvraag. Dit was niet het geval in de bestreden beslissing die aan het door verzoekers geciteerde arrest ten grondslag lag, zodat beide bestreden beslissingen niet vergelijkbaar zijn.

Verzoekers maken bijgevolg in het geheel niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers lijken in hoofddorde bezwaar te hebben tegen de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds november 2010 ononderbroken in België zouden verblijven; zij in België tal van sociale relaties zouden hebben met Belgen en de toekomstperspectieven van betrokkenen in België zouden liggen en niet elders; zij zich tevens actief zouden hebben geïntegreerd in onze samenleving; betrokkenen zich snel zouden hebben aangepast en zij vaak Nederlands dienden te spreken met hun uitgebreide kennissenkring; zij cursussen Nederlands zouden hebben gevolgd; het gezin aanzienlijke inspanningen zou willen leveren om ook op economisch gebied te kunnen meedraaien in onze samenleving en zij geen gebrek zouden hebben aan bereidheid om zich te begeven op de arbeidsmarkt; ook op sociaal vlak de familie zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en

geïnteresseerde mentaliteit een vrienden - en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou willen steunen en helpen en er zou verwezen worden naar de verklaringen van deze mensen die vol lof zouden zijn over betrokkenen; ze bij hen zouden overkomen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk zouden hebben nagelaten en waar onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen en Dhr. A. ter staving deelcertificaten van de module voorlegt, Mevr. A. ter staving een deelcertificaat van de module en een certificaat van de opleiding toevoegt en betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De gemachtigde zou hier enkel een principe poneren en nalaten te verduidelijken waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. De bestreden beslissing zou niet toelaten te weten wat dan wél buitengewone omstandigheden zijn. Er zou niet geargumenteed zijn waarom elementen die de aanvraag ten gronde ondersteunen ook niet voldoen aan de notie van buitengewone omstandigheden. Er is verzoekers geen wettelijke bepaling, rechtspraak of rechtsleer gekend die stelt dat elementen die ten gronde worden ingeroepen *ipso facto* dienen uitgesloten te worden als buitengewone omstandigheden.

Hierbij gaan verzoekers klaarblijkelijk voorbij aan de uitdrukkelijke verwijzing in de desbetreffende passage naar de rechtspraak van de Raad van State, met name het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat stelt dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."*

Uit deze expliciete verwijzing van de gemachtigde blijkt dus duidelijk wat de Raad van State wel als eventuele buitengewone omstandigheden beschouwt en blijkt eveneens dat in dit arrest de Raad van State elementen aangaande de integratie beschouwt als elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in principe niet verantwoorden waarom de aanvraag niet in het buitenland kan ingediend worden.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers zelf in de aanvraag heel duidelijk dit onderscheid hebben gemaakt en de elementen aangaande hun integratie hebben vermeld in het stukje "nopens de gegrondheid". Met betrekking tot de buitengewone omstandigheden hebben zij twee elementen aangehaald: vooreerst het feit dat er een medische regularisatieaanvraag lopende is voor hun minderjarig kind en dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Vervolgens hebben zij gewezen op een potentiële schending van artikel 8 van het EVRM op grond van hun sociale relaties met Belgen en hun privéleven. De gemachtigde is onder meer op deze twee elementen ingegaan, doch verzoekers laten in hun pleidooi deze motivering onverlet, nu zij focussen op het langdurig verblijf, de integratie en de taalkennis en een theoretisch discours voeren over het feit dat elementen van integratie ook buitengewone omstandigheden moeten kunnen zijn. Ze laten echter in hun verzoekschrift na *in concreto* te duiden waarom de door hen aangehaalde elementen van integratie hen verhinderen of het hen heel moeilijk maken de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

De Raad kan op basis van het theoretisch discours niet vaststellen dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die hij incorrect heeft beoordeeld en of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Waar verzoekers nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* het redelijkheidsbeginsel aanvoeren, stelt de Raad vast dat zij niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur schendt, dermate dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES